

Preek van de Leek

Op zondag 1 juni (aanvang 15.00 uur), mag ik in Wesepe een zogenaamde Preek van de Leek houden. Als burgemeester, en hiervoor als gedeputeerde, mocht ik vaak een toespraak schrijven en oplezen. Een bijeenkomst of vergadering leiden is ook geen vreemde activiteit voor mij. Je zou zeggen, deze spreekbeurt in juni zou een fluitje van een cent moeten zijn. Maar niets is minder waar.

Geloof, inspiratie en persoonlijke ervaringen komen hier om de hoek kijken. Dat maakt dat deze zondag in juni voor mij aardig spannend wordt. Dit zijn immers onderwerpen die erg met je mens zijn te maken hebben. Bovendien is een bijbel wel een boek ten behoeve van de gewone man, maar het is niet een boek waar een leek zomaar van alles over kan zeggen. Teksten uit de Bijbel moeten worden uitgelegd en hebben vaak een eigenaardige herkomst. Hiervoor heb ik simpelweg te weinig scholing gehad.

Maar hoe wil ik de Preek van de Leek dan aanvliegen? Door zaken aan te stippen waar ik mij iets vertrouwd bij voel. Een grote bron van inspiratie voor mij zijn de Friestalige teksten van het Liedboek. Geen nood, ik gooi geen stortvloed aan Friestalige teksten over u heen in juni. Wel gebruik ik de woorden van een 17^e-eeuwse Friese dichter. Dichtregels die in een heel ander tijdsgewricht zijn geschreven. Maar toch van toepassing zijn op ons leven vandaag de dag. Net als in de 17e eeuw is het nu ook onrustig in de wereld. Misschien nog wel onrustiger dan destijds.

Wij hebben nu 24/7 nieuwskanalen. De sociale media laten zich ook niet onbetuigd. Alles wat gebeurt, in exotische landen en andere continenten, hebben we binnen enkele seconden op het beeldscherm. Volgens mij is dit overigens eerder een vorm van achteruitgang dan vooruitgang. Als wij proberen te slapen, na een dag met nieuws over bijvoorbeeld handelsoorlogen en mortieraanvallen op burgerdoelen, blijft een last op ons drukken. De slaap, onze rust, kunnen we maar moeilijk vatten. Iets dat mijn Friese dichter goed herkende. Hij schrijft, naar het Nederlands vertaald, hier het volgende over:

*Nu is de dag vergaan met ure en stonden,
Vermits de zon zinkt in der waat'ren gronden.
Maak ons nu, Slaap, ter rust door God gezonden,
Daags last ontbonden*

Onze slaap zien wij graag ontbonden worden van een last. Een last van zorgen en angst. Maar misschien ook een last van morele verontwaardiging. Hoe kan het dat sommige dingen überhaupt gebeuren? Ziekte? Armoede?

Op deze vragen heb ik geen antwoorden. Daarvoor is mijn blikveld te beperkt. Wel hoop ik u in juni mee te mogen nemen in mijn denken. Ik ben er namelijk van overtuigd dat wij niet de eersten zijn op deze aarde die in onrustige tijden leven. Generaties voor ons hebben ook een koel hoofd en een warm hart proberen te houden in tijden van rampspoed. De Bijbel, maar zeker ook voor u wellicht onbekende Friese dichters, geven ons een richtsnoer.

Ik hoop u in juni te mogen treffen in Wesepe.
Sietske Poepjes, burgemeester van Olst Wijhe